

Fremsat den 29. marts 2012 af social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om social service og lov om retssikkerhed og administration på det sociale område

(Inddragelse af faglige og økonomiske hensyn, fastsættelse af serviceniveauer, refusion for særligt dyre enkeltsager, afregningsfrister og opprioritering af juridisk sagkyndige i de sociale nævn m.v.)

§ 1

I lov om social service, jf. lovbekendtgørelse nr. 904 af 20. august 2011, som ændret ved § 10 i lov nr. 434 af 8. maj 2006, lov nr. 468 af 18. maj 2011, lov nr. 162 af 28. februar 2012 og lov nr. 222 af 6. marts 2012, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, stk. 3, 2. pkt., ændres »ud fra« til: »på baggrund af en konkret og individuel vurdering af«.

2. I § 1, stk. 3, indsættes som 3. pkt.:

»Afgørelse efter loven træffes på baggrund af faglige og økonomiske hensyn.«

3. Efter § 137 d indsættes i *kapitel 25* efter overskriften før § 139:

»§ 138. Kommunalbestyrelsen kan inden for lovens rammer træffe beslutning om at fastsætte generelle vejledende serviceniveauer for den lokale udmøntning af hjælp efter loven.«

4. I § 174 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. Hvis en kommune anvender en anden kommunes eller en regions tilbud efter denne lov, skal krav om betaling herfor på baggrund af den beregnede takst, jf. stk. 1, være fremsat senest 12 måneder efter, at hjælpen er ydet.«

Stk. 3-5 bliver herefter til stk. 4-6.

5. § 176, stk. 1, affattes således:

»I de tilfælde, hvor udgifterne til hjælp og støtte efter loven for en person under 67 år i en konkret sag overstiger en årlig udgift på 950.000 kr., refunderer staten 25 pct. af den del af kommunens udgifter, som ligger over dette beløb, jf. dog § 176 a. For den del af udgifterne, der overstiger

1.770.000 kr. årligt, udgør statsrefusionen 50 pct., jf. dog § 176 a.«

6. Efter § 176 indsættes:

»§ 176 a. I de tilfælde, hvor kommunens udgifter til hjælp og støtte efter loven til personer, som er under 18 år, eller som modtager støtte efter § 76, i en konkret sag overstiger en årlig udgift på 710.000 kr., refunderer staten 25 pct. af den del af kommunens udgifter, som ligger over dette beløb. For den del af udgifterne, der overstiger 1.420.000 kr. årligt, udgør statsrefusionen 50 pct.

Stk. 2. Refusionsgrænserne og -beløbene i stk. 1 gælder ligeledes for en kommunes samlede udgifter til hjælp og støtte, hvis 4 eller flere børn i samme husstand er anbragt efter § 52, stk. 3, nr. 7, eller har ophold i et anbringelsessted efter § 76, stk. 3, nr. 1 eller 3.

Stk. 3. Social- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om statsrefusionen efter stk. 1 og 2.«

7. § 182, stk. 10, affattes således:

»Stk. 10. Beløbene i §§ 176 og 176 a reguleres en gang årligt den 1. januar, første gang pr. 1. januar 2013, med satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Beløbene afrundes til nærmeste 10.000 kr.«

§ 2

I lov om retssikkerhed og administration på det sociale område, jf. lovbekendtgørelse nr. 656 af 15. juni 2011, som ændret ved § 11 i lov nr. 434 af 8. maj 2006 og § 4 i lov nr. 152 af 28. februar 2012, foretages følgende ændringer:

1. I § 9 c, stk. 11, indsættes som 2. pkt.:

»Krav efter lov om social service skal dog rejses senest 12 måneder efter, at hjælpen er ydet.«

2. § 45, stk. 2, 1. pkt., affattes således:

»Nævnet består af direktøren for statsforvaltningen som formand, et medlem udpeget af social- og integrationsministeren efter indstilling fra kommunalbestyrelserne i regionen, et medlem udpeget af social- og integrationsministeren efter indstilling fra Danske Handicaporganisationer og et juridisk sagkyndigt medlem udpeget af social- og integrationsministeren efter stk. 3.«

3. I § 45 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. Social- og integrationsministeren udpeger efter indstilling fra styrelseschefen for Ankestyrelsen et antal juridisk sagkyndige medlemmer blandt Ankestyrelsens ansatte. De udpegede skal have bestået juridisk kandidateksamen. De udpegede kan være medlemmer af sociale nævn i flere regioner. Ansatte i Ankestyrelsen, der som et led i deres ansættelse behandler klager over afgørelser truffet i de sociale nævn, kan ikke udpeges. De udpegede juridisk sagkyndige medlemmer er ikke undergivet instruktionsbeføjelser fra Ankestyrelsen ved afgørelsen af sager i de sociale nævn.«

Stk. 3-5 bliver herefter stk. 4-6

4. § 45, stk. 3, 1. og 2. pkt., der bliver stk. 4, 1. og 2. pkt., affattes således:

»Medlemmer af nævnet udpeget af social- og integrationsministeren udpeges for 4 år af gangen. Medlemmer udpeget af social- og integrationsministeren efter indstilling fra

kommunalbestyrelserne i regionen og fra Danske Handicaporganisationer skal have bopæl i den region, hvor statsforvaltningen ligger, eller i øvrigt have tilknytning til regionen.«

5. I § 45, stk. 4, der bliver stk. 5, indsættes som 2. pkt.:

»Ved stemmelighed er formandens stemme afgørende.«

6. I § 45, stk. 5, der bliver stk. 6, indsættes som 3. pkt.:

»Social- og integrationsministeren fastsætter efter indstilling fra styrelseschefen for Ankestyrelsen antallet af juridisk sagkyndige medlemmer, der er nødvendigt for varetagelse af nævnenes opgaver.«

7. I § 78, stk. 1, indsættes efter »afgørelser, som«: »kan«.

§ 3

Loven træder i kraft den 1. september 2012.

§ 4

Stk. 1. Lovens § 1, nr. 4, og § 2, nr. 1, har alene virkning for hjælp efter lov om social service, der er ydet efter lovens ikrafttræden.

Stk. 2. Lovens § 2, nr. 2-6, har alene virkning for afgørelser, der træffes af de sociale nævn efter lovens ikrafttræden.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning og baggrund
2. Lovforslagets indhold
 - 2.1. Inddragelse af faglige og økonomiske hensyn
 - 2.1.1. Gældende ret
 - 2.1.2. Social- og Integrationsministeriets overvejelser
 - 2.1.3. Den foreslåede ordning
 - 2.2. Serviceniveauer inden for servicelovens rammer
 - 2.2.1. Gældende ret
 - 2.2.2. Social- og Integrationsministeriets overvejelser
 - 2.2.3. Den foreslåede ordning
 - 2.3. Frister for fremsættelse af betalingskrav
 - 2.3.1. Gældende ret
 - 2.3.2. Social- og Integrationsministeriets overvejelser
 - 2.3.3. Den foreslåede ordning
 - 2.4. Justering af refusionsordningen i særligt dyre enkeltsager på området for udsatte børn og unge, herunder gunstigere refusion på anbringelsessager, når der er store søskendeflokke
 - 2.4.1. Gældende ret
 - 2.4.2. Social- og Integrationsministeriets overvejelser
 - 2.4.3. Den foreslåede ordning
 - 2.5. Styrkelse af den juridiske ekspertise i de sociale nævn
 - 2.5.1. Gældende ret
 - 2.5.2. Social- og Integrationsministeriets overvejelser
 - 2.5.3. Den foreslåede ordning
3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige
4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
5. Administrative konsekvenser for borgerne
6. Miljømæssige konsekvenser
7. Forholdet til EU-retten
8. Hørte myndigheder og organisationer
9. Sammenfattende skema

1. Indledning og baggrund

I forbindelse med aftalen om kommunernes økonomi for 2012 blev det aftalt, at der fremsættes lovforslag på det specialiserede socialområde, der tydeliggør den gældende retstilstand for kommunalbestyrelsernes fastsættelse af lokale

serviceniveauer og for kommunalbestyrelsernes inddragelse af saglige økonomiske hensyn, når de træffer afgørelse i konkrete sager. Baggrunden er, at der i praksis er uklarhed om, hvordan serviceniveauer og saglige økonomiske hensyn kan anvendes i konkrete afgørelser. På denne baggrund foreslår regeringen at præcisere de gældende uskrevne retsgrundsætninger i lov om social service (serviceloven).

Regeringen foreslår samtidig, at der indføres en grænse for, hvor sent kommuner og regioner kan fremsætte krav om betaling, når en kommune har købt pladser i en anden kommunes eller regions tilbud efter serviceloven. Formålet hermed er at tydeliggøre, at der ikke må fremsendes regninger, der er flere år gamle. Der er således tale om regulering af et mellemkommunalt og regionalt anliggende, der fremsættes på baggrund af aftalen om kommunernes økonomi for 2012.

Endvidere foreslås for at øge retssikkerheden ved behandling af klager over kommunale afgørelser på det sociale område en styrkelse af de juridisk sagkyndige i de sociale nævn. Konkret foreslås, at nævnene udvides med et medlem udpeget blandt Ankestyrelsens ansatte. Medlemmet skal have bestået juridisk kandidateksamen. Også dette forslag er et led i aftalen om kommunernes økonomi for 2012, hvor det er aftalt, at der iværksættes en række initiativer med henblik på at styrke kvaliteten af ankeafgørelser samt styrke samarbejdet og dialogen mellem kommuner og ankesystem, og at der herunder sker en opprioritering af juridisk sagkyndige i de sociale nævn. Forslaget er samtidig en udmøntning af satspuljeaftalen for 2012.

Derudover foreslår regeringen, at der gennemføres en justering af den nuværende statslige refusionsordning for særligt dyre enkeltsager i serviceloven, så kommunerne får en lidt højere refusion i de særligt dyre enkeltsager på området for udsatte børn og unge. Ordningen vil medføre, at den enkelte kommunes økonomi bliver mindre belastet, når kommunalbestyrelsen i de særlige dyre enkeltsager anbringer et barn uden for hjemmet, og at kommunerne dermed i fællesskab bærer en større del af udgifterne.

Endelig foreslår regeringen, at der indføres en højere refusion, når kommunerne står overfor f.eks. at skulle anbringe store søskendeflokke uden for hjemmet, idet det kan medføre en betydelig belastning af den enkelte kommunes økonomi.

På denne baggrund fremsætter regeringen på det specialiserede socialområde et lovforslag med følgende 5 delelementer:

- 1) Præcisering af, at afgørelse efter loven træffes på baggrund af faglige og økonomiske hensyn.
- 2) Præcisering af, at kommunalbestyrelsen inden for servicelovens rammer kan fastsætte lokalpolitiske serviceniveauer.

- 3) Indførelse af en tidsgrænse for, hvor sent kommuner og regioner må rejse krav om betaling for hjælp efter serviceloven.
- 4) En justering af refusionsordningen for særligt dyre enkeltsager på området for udsatte børn og unge, herunder gunstigere refusion på anbringelsessager, når der er store søskendeflokke.
- 5) En styrkelse af den juridiske ekspertise i de sociale nævn.

Herudover indeholder forslaget en enkelt redaktionel ændring af retssikkerhedsloven.

Social- og Integrationsministeriet vil følge implementeringen af lovforslaget tæt, herunder få udarbejdet en undersøgelse af kommunernes praksis, hvor Ankestyrelsen på baggrund af et antal konkrete sager fra kommunerne undersøger, hvordan kommunalbestyrelserne anvender og henviser til fastsatte serviceniveauer og økonomiske hensyn, når de træffer konkrete afgørelser. Praksisundersøgelsen vil vise, om kommunernes praksis ligger inden for lovens rammer, og undersøgelsen følges op af dialogmøder mellem Ankestyrelsen og kommunerne på baggrund af undersøgelsens resultater.

Forslaget skal ses i sammenhæng med, at regeringen vil igangsætte en evaluering af kommunalreformen, der bl.a. vil have fokus på det specialiserede socialområde, samt et arbejde med en socialreform.

2. Lovforslagets indhold

2.1. Inddragelse af faglige og økonomiske hensyn

2.1.1. Gældende ret

Formålsbestemmelse i lov om social service (serviceloven) § 1 angiver, at formålet med loven er:

- 1) at tilbyde rådgivning og støtte for at forebygge sociale problemer,
- 2) at tilbyde en række almene serviceydelser, der også kan have et forebyggende sigte, og
- 3) at tilgodese behov, der følger af nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne eller særlige sociale problemer.

Formålsbestemmelsen fastslår, at formålet med hjælpen er at fremme den enkeltes mulighed for at klare sig selv eller at lette den daglige tilværelse og forbedre livskvaliteten for den enkelte. Hjælpen skal således bidrage til, at modtageren kan bruge sine egne ressourcer, helst sådan at den pågældende kan klare sig selv. Men for nogle grupper af personer er dette imidlertid ikke realistisk. Derfor nævnes det udtrykkeligt, at det er et vigtigt mål at lette den daglige tilværelse og forbedre livskvaliteten.

Udgangspunktet er desuden efter gældende ret, at modtageren af hjælp efter loven har et ansvar for sig selv og sin familie, men der skal i hvert enkelt tilfælde foretages en konkret og individuel vurdering af den enkeltes behov og forud-

sætninger, og hjælpen skal tilrettelægges, så modtageren ud fra sine personlige forudsætninger får indflydelse på og ansvar for sin egen tilværelse.

Til grund for en afgørelse efter serviceloven ligger en lang række faglige vurderinger afhængig af den enkelte bestemmelses formulering og indhold, som f.eks. om borgerens fysiske eller psykiske funktionsnedsettelse er betydelig og varig, eller om en konkret type hjælp er egnet til at afhjælpe borgerens konkrete problem.

Når kommunalbestyrelsen skal træffe afgørelse, skal den desuden iagttage de gældende forvaltningsretlige grundsætninger i forhold til, hvilke hensyn og kriterier myndigheden kan og eventuelt skal lægge til grund. Det gælder f.eks. det forvaltningsretlige princip om, at der ikke må ske magtfordrejning, som betyder, at der kan være pligtmæssige hensyn, der skal inddrages, og at der alene må inddrages saglige hensyn. Saglige hensyn er hensyn, der har sammenhæng med formålet med og indholdet i den anvendte bestemmelse. Det betyder i denne sammenhæng, at myndigheden i sin behandling og afgørelse af konkrete sager ikke må forfølge formål, som ikke er relevante for sagen. Visse hensyn/kriterier kan være pligtmæssige, f.eks. skal det i forbindelse med en afgørelse om personlig og praktisk hjælp indgå i vurderingen, om andre medlemmer af husstanden deltager i husarbejdet.

Også forvaltningsretlige principper som lighedsgrundsætningen om, at ensartede tilfælde alt andet lige skal behandles lige, og proportionalitetsprincippet om, at en foranstaltning ikke må være mere indgribende eller byrdefuldt end formålet tilsiger, skal følges.

Endelig har kommunalbestyrelsen en generel forpligtelse til at handle økonomisk ansvarligt. Det betyder, at kommunalbestyrelsen skal inddrage både faglige og økonomiske hensyn, når der skal træffes afgørelse. Hensynet til kommunernes økonomi kan dog aldrig stå alene, da kommunalbestyrelsens afgørelse skal baseres på en konkret, individuel vurdering af borgerens behov. Kommunalbestyrelsen må derfor aldrig vælge en indsats alene ud fra økonomiske overvejelser. Den enkelte kommunalbestyrelse kan heller aldrig afvise at hjælpe borgere, der har krav på hjælp efter loven, med henvisning til kommunens økonomi.

2.1.2. Social- og Integrationsministeriets overvejelser

Der er i praksis uklarhed om, i hvilket omfang den enkelte kommunalbestyrelse kan inddrage økonomiske hensyn, når der træffes afgørelse. Mulighederne følger allerede af den gældende retstilstand og grundsætninger. Det er aftalt i forbindelse med aftalen om kommunernes økonomi for 2012 at præcisere de gældende, uskrevne retsgrundsætninger i serviceloven.

2.1.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at præcisere, at afgørelser efter loven træffes på baggrund af faglige og økonomiske hensyn. Det vil sige, at når der er foretaget en konkret og individuel vurdering af borgerens behov, skal der inddrages både faglige og økonomiske hensyn.

Faglige hensyn skal forstås som de fx behandlingsmæssige, socialfaglige og sundhedsmæssige hensyn, der er relevante i forhold til den konkrete borgers situation og i forhold til den konkrete sag.

Økonomiske hensyn skal forstås som hensyn til, om tilbud efter loven er anskaffet og eller leveret på en økonomisk hensigtsmæssig måde. F.eks. bør kommunen, hvis den skal vælge mellem to tilbud, som er lige egnede til at opfylde borgerens behov, vælge det billigste.

Der er alene tale om en lovfæstelse af gældende ret, jf. afsnit 2.1.1.

2.2. Serviceniveauer inden for lovens rammer

2.2.1. Gældende ret

Det er kommunalbestyrelsen, der træffer afgørelse om, hvorvidt der skal gives et tilbud til borgeren efter serviceloven, jf. servicelovens § 3, stk. 1. Det betyder, at det er kommunalbestyrelsen, der har myndighedsansvaret. Efter servicelovens § 4 skal kommunalbestyrelsen sørge for, at der er de nødvendige tilbud efter loven, og efter servicelovens § 173 er det kommunen, der endeligt afholder udgifterne efter serviceloven. Det betyder, at det er kommunalbestyrelsen, der har finansieringsansvaret i forhold til ydelser og tilbud til borgerne. I den kommunale styrelseslovs § 2 er det fastsat, at kommunens anliggender styres af kommunalbestyrelsen, og supplerende til dette fremgår det af retssikkerhedslovens § 15, at det er kommunalbestyrelsen, der har ansvaret for og beslutter, hvordan kommunen skal planlægge og udføre sine opgaver på det sociale område.

Servicelovens karakter af rammelov indebærer, at der er tiltænkt den enkelte kommunalbestyrelse en fleksibilitet i sammensætningen af løsninger og i anvendelsen af faglige metoder. Det indebærer et politisk handlerum til, at kommunalbestyrelsen på visse områder kan fastsætte lokale kvalitetsstandarder, retningslinjer eller lokale serviceniveauer (vejledende retningslinjer) om, hvilken type hjælp der i den pågældende kommune typisk gives i forhold til bestemte typer af behov eller målgrupper. Dette handlerum varierer mellem de enkelte bestemmelser i serviceloven alt efter bestemmelsens udformning eller efter, om rummet for skøn er indsnævret som følge af en mangeårig retspraksis. Uanset om der er et rum for udøvelse af skøn og fastsættelse af lokale serviceniveauer, vil der altid i den konkrete sag skulle foretages en individuel vurdering af, om den påtænkte indsats konkret afhjælper behovet hos borgeren, ligesom kommunalbestyrelsen er bundet af gældende regler og forvaltnings-

retlige grundsætninger, selv om der er fastsat et lokalt serviceniveau.

Det politiske handlerum skal altid udfyldes af kommunalbestyrelsen eller et udvalg og udøves naturligt i forbindelse med kommunalbestyrelsens udformning af generelle retningslinjer (mål, midler, standarder). Det lokale politiske råderum kan bruges til at fastlægge retningslinjer for sagsbehandlingen og den konkrete afgørelse. Fastsættelse af serviceniveauer er således en lokalpolitisk beslutning.

Hvis kommunalbestyrelsen har fastsat et politisk besluttet serviceniveau, og serviceniveauet senere ændres, kan kommunalbestyrelsen ikke alene med henvisning til det ændrede serviceniveau, træffe afgørelse om anden hjælp eller hjælp i ændret omfang i forhold til den enkelte borger. Der kan f.eks. godt træffes afgørelse om hjælp i øget/nedsat omfang med henvisning til et ændret serviceniveau, men det kræver altid en ny, konkret og individuel afgørelse i forhold til den enkelte borger for at sikre, at hjælpen fortsat opfylder borgerens behov, lige som det skal ske inden for rammerne af lovgivningen, retspraksis m.v. Afgørelsen skal endvidere være i overensstemmelse med principperne for, hvornår man kan tilbagekalde begunstigende forvaltningsakter.

Lokale serviceniveauer skal fastsættes inden for de rammer, der følger af den konkrete bestemmelse i serviceloven og af lovgivningen i øvrigt, herunder generelle regler i retssikkerhedsloven og serviceloven om f.eks. kommunernes forsyningspligt og de generelle forvaltningsretlige regler og grundsætninger.

Serviceniveauerne skal også udarbejdes på en måde, som giver forvaltningen mulighed for at behandle de konkrete sager efter de regler og retningslinjer i forvaltningsretten, serviceloven og retssikkerhedsloven m.v., som er beskrevet ovenfor. Det omfatter blandt andet de almindelige forvaltningsretlige grundsætninger, som regulerer udfyldningen af skønnet. Der kan således ikke fastsættes lokale regler, der f.eks. betyder, at hensyn, som er obligatoriske, ikke skal inddrages i sagen. Der kan på den anden side godt fastsættes lokale krav om, at visse saglige hensyn obligatorisk skal inddrages i den konkrete afgørelse. Der kan ikke på forhånd udelukkes en bestemt type foranstaltning eller gives en fast økonomisk ramme for en given foranstaltning.

I det omfang, der er fastsat et serviceniveau, som er fastlagt inden for lovens rammer, og som skal ligge til grund for behandlingen og afgørelsen af konkrete sager, som altid skal hvile på, at der er foretaget en korrekt konkret og individuel vurdering, bliver serviceniveauet en del af afgørelsesgrundlaget for den konkrete afgørelse. Det betyder på den ene side, at kommunalbestyrelsen bliver bundet af serviceniveauet i relation til iagttagelse af ligebehandlingsprincippet, og at kommunalbestyrelsen derfor som udgangspunkt skal kunne begrunde en fravigelse fra serviceniveauet i såvel nedadgående som opadgående retning. På den anden side betyder det også, at hvis der i afgørelsen henvises til et serviceniveau, skal ankemyndighederne, hvis der klages over afgørelsen,

inddrage hensynet til kommunalbestyrelsens ret til at fastlægge serviceniveauet. Hvis ankemyndigheden sætter sin egen afgørelse i stedet for kommunalbestyrelsens i forbindelse med en ankesag, eller hvis Ankestyrelsen træffer afgørelse i en egendriftsag, skal ankemyndigheden således inddrage kommunalbestyrelsens serviceniveau i afgørelsen, såfremt det er oplyst i sagen.

Afgørelser truffet af en kommunalbestyrelse kan, med mindre andet er anført i serviceloven, indbringes for Det Sociale Nævn efter reglerne i kapitel 10 i retssikkerhedsloven, jf. servicelovens § 166. Klageadgangen omfatter som udgangspunkt kun egentlige afgørelser. Ved en afgørelse forstås en beslutning, der træffes af en forvaltningsmyndighed (kommunen, nævnet eller Ankestyrelsen) i en konkret sag, og som i forhold til den enkelte borger og/eller myndighed tilsigter at have retsvirkning efter sit indhold. Det vil sige, at afgørelsen bindende regulerer borgerens eller kommunens rettigheder og pligter i sagen.

Efter retssikkerhedsloven § 60, stk. 3, kan afgørelser om det generelle serviceniveau – herunder hvilke tilbud og pladser, der skal være til rådighed i kommunen og takster for tilbudene – ikke indbringes for ankemyndighederne. Ankemyndighederne både kan og skal imidlertid som anført ovenfor ved behandlingen af klager over konkrete afgørelser inddrage kommunens generelle serviceniveau, når der tages stilling til den enkelte afgørelses lovlighed. Lovligheden af det generelle fastsatte serviceniveau kan efterprøves af tilsynet med kommunerne i statsforvaltningerne efter § 48 i lov om kommunernes styrelse.

2.2.2. Social- og Integrationsministeriets overvejelser

Der er i praksis uklarhed om, i hvilket omfang den enkelte kommunalbestyrelse kan fastsætte lokale serviceniveauer og om, hvordan de lokale serviceniveauer må lægges til grund i konkrete afgørelser. Mulighederne følger allerede af den gældende retstilstand. Det er aftalt i forbindelse med aftalen om kommunernes økonomi for 2012 at præcisere de gældende uskrevne retsgrundsætninger i loven. Der er således tale om en præcisering af gældende ret og ikke en ændring af denne.

2.2.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at det fastsættes i en ny bestemmelse i § 138 i serviceloven, at kommunalbestyrelsen inden for lovens rammer kan træffe beslutning om at fastsætte generelle, vejledende serviceniveauer for den lokale udmøntning af hjælp efter serviceloven.

Samtidig foreslås det at præcisere i formålsbestemmelsen i servicelovens § 1, at hjælpen til borgeren skal tilrettelægges på baggrund af en konkret og individuel vurdering af den enkelte persons behov og forudsætninger. Når adgangen til at fastsætte serviceniveauer og den konkrete, individuelle vurdering præciseres i sammenhæng, er det for at understrege, at de generelle, vejledende serviceniveauer indgår som

en del af beslutningsgrundlaget for de konkrete og individuelle afgørelser, men at de ikke kan træde i stedet for dem.

Der er alene tale om en lovfæstelse af gældende ret, jf. afsnit 2.2.1.

2.3. Frister for fremsættelse af betalingskrav

2.3.1. Gældende ret

Der er ingen gældende regulering i den sociale lovgivning af frister for fremsættelse af krav på betaling, når en kommune køber pladser til konkrete borgere i andre kommuners eller regioners tilbud efter serviceloven. Spørgsmål skal derfor afgøres efter lovgivningens almindelige regler om f.eks. forældelse.

Fordringer på penge eller andre ydelser mellem offentlige myndigheder forældes efter lov nr. 522 af 6. juni 2007 om forældelse af fordringer (forældelsesloven). Efter forældelseslovens § 1 gælder forældelsesloven med mindre andet følger af særlige bestemmelser om forældelse i anden lov. Efter § 2 regnes forældelsesfristerne fra det tidligste tidspunkt, til hvilket fordringshaveren kunne kræve at få fordringen opfyldt, medmindre andet følger af andre bestemmelser. Er der indrømmet skyldneren løbedage eller i øvrigt en frist, inden for hvilken betaling anses for rettidig, regnes forældelsesfristen dog først fra betalingsfristens udløb, jf. lovens § 2, stk. 2. Forældelsesfristen er efter lovens § 3, stk. 1, 3 år, medmindre andet følger af eksisterende bestemmelser.

Retssikkerhedsloven indeholder dog i § 9 c, stk. 11, en regel om, at krav mod en tidligere opholdskommune for den mellemkommunale refusion efter § 9 c, stk. 2-7, skal rejses senest 3 år efter, at hjælpen er ydet.

2.3.2. Social- og Integrationsministeriets overvejelser

I kommuneøkonomiaftalen for 2012 er det aftalt at give kommunerne bedre styringsmuligheder, således at der indføres en forældelsesfrist på 12 måneder, efter hjælpen er ydet, for at rejse krav mellem kommuner for benyttelse af en anden kommunes eller en regions tilbud efter serviceloven. Forslaget foreslås endvidere at have virkning for fordringer på mellemkommunale refusion efter retssikkerhedslovens § 9 c.

2.3.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at der fastsættes en forældelsesregel på 12 måneder, så der gælder en forældelsesfrist for at rejse krav om betaling kommunerne imellem for benyttelse af hinandens kommunale tilbud og for krav rejst fra regionerne for hjælp ydet efter serviceloven. Fristen regnes fra hjælpen er ydet, dvs. fra det tidligste tidspunkt et betalingskrav kan gøres gældende. En tilsvarende forældelsesfrist foreslås endvidere at skulle gælde for eventuelle krav efter serviceloven kom-

muner imellem på mellemkommunal refusion, jf. retssikkerhedslovens § 9 c, stk. 11.

2.4. Justering af refusionsordningen i særligt dyre enkeltsager på området for udsatte børn og unge, herunder gunstigere refusion på anbringelsessager, når der er store søskendeflokke

2.4.1. Gældende ret

Det følger af servicelovens § 176, stk. 1, om statsrefusion i særligt dyre enkeltsager, at kommunens udgifter til hjælp og støtte for en person under 67 år, hvor udgifterne i en konkret sag overstiger et beløb på 950.000 kr. (2012-pl), skal refunderes med 25 pct. af den del, som kommunens udgifter overstiger dette beløb. Det følger videre af samme bestemmelse, at for den del af kommunens udgifter, der overstiger 1.770.000 kr. (2012-pl), udgør statsrefusionen 50 pct. Refusionsordningen blev indført ved lov nr. 573 af 24. juni 2005 (kommunalreformen).

Ordningen skal sikre kommunerne mod meget store udgifter i de dyreste enkeltsager ved at skærme kommunens økonomi med henblik på at understøtte kommunernes budgetsikkerhed. Ordningen omfatter alle tilbud på socialområdet fra de ikke-specialiserede til de mest specialiserede tilbud. Refusionsordningen gælder i forhold til den samlede udgift til foranstaltninger til en konkret borger under 67 år, dvs. alle udgifter som kan henføres til samme CPR-nummer. Social- og integrationsministeren har efter servicelovens § 176, stk. 2, hjemmel til i en bekendtgørelse at fastsætte nærmere regler om statsrefusion efter § 176. Denne hjemmel er udmøntet i bekendtgørelse nr. 1019 af 10. oktober 2006 om statsrefusion i særligt dyre enkeltsager efter § 176 i lov om social service, som trådte i kraft den 1. januar 2007. Der er i bekendtgørelsen fastsat regler for, hvilke refusionsberettigende udgifter der er omfattet af ordningen, regler om hvordan tilskuddet anvises, regler for regnskabsaflæggelse samt regler for revision af regnskabet.

Efter servicelovens § 176, stk. 3, er der indført regler om, at refusionsordningen indføres gradvist. De endelige grænsebeløb for henholdsvis 25 og 50 procent blev nået i 2010, men beløbene har dog stadig betydning, da kommunerne har mulighed for at lave berigtigelser til deres anmeldelser af refusion 3 år tilbage, det vil sige, at berigtigelser for år 2009 først vil være afsluttet, når refusionsregnskabet for 2012 er afsluttet.

2.4.2. Social- og Integrationsministeriets overvejelser

Regeringen ønsker at gennemføre en justering af den nuværende statslige refusionsordning, så kommunerne får en lidt højere refusion i de særligt dyre enkeltsager på området for udsatte børn og unge og ved anbringelser af store søskendeflokke.

2.4.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at beløbsgrænserne for den generelle refusion ændres for kommunernes udgifter til hjælp og støtte efter serviceloven til børn og unge under 18 år samt til unge, der modtager støtte efter lovens § 76, (efterværn). Med den foreslåede ændring tilbageføres beløbsgrænserne for statsrefusionen for hjælp og støtte til børn og unge efter serviceloven til det niveau, der ved refusionsordningens indførelse gjaldt for 2009, opregnet med satsreguleringsprocenten til 2012-priser og afrundet til nærmeste 10.000 kr. Ordningen foreslås indført i en ny § 176 a, stk. 1 i serviceloven.

Formålet med den foreslåede justering af refusionsordningen i § 176 a, stk. 1, er at sikre, at den enkelte kommunes økonomi bliver mindre belastet, når kommunen eksempelvis anbringer et barn uden for hjemmet, og at kommunerne i fællesskab bærer en større del af udgifterne. Ordningen vurderes ikke at fratage kommunerne det samlede ansvar for udgiftsudviklingen på området og indebærer uændrede offentlige udgifter, da ordningen finansieres af kommunerne under ét ved regulering af bloktilskuddet.

Med ordningen sikres kommunerne refusion på 25 pct. for den del af de samlede udgifter til børn og unge, der overstiger 710.000 kr. årligt, og 50 pct. for den del af de samlede udgifter, der overstiger 1.420.000 kr. Det foreslås samtidig, at de angivne refusionsgrænser justeres en gang årligt med satsreguleringsprocenten. Beløbene afrundes til nærmeste 10.000 kr.

Forslaget skal ses i forlængelse af regeringsgrundlaget »Et Danmark, der står sammen«, hvor det fremgår, at »strukturen og finansieringen på anbringelsesområdet overvejes«.

Det foreslås samtidig, at der indføres en refusionsordning, der giver kommunerne mulighed for at få refusion for de samlede udgifter til hjælp og støtte efter serviceloven til anbragte børn i en enkelt familie, når der er tale om anbringelse af 4 eller flere børn. Ordningen foreslås indført i stk. 2 i den nye foreslåede bestemmelse i § 176 a i serviceloven.

Formålet med den foreslåede ordning er at sikre, at den enkelte kommune ikke påføres store udgifter vedrørende indsatsen over for en enkelt familie med mange børn, hvor det er nødvendigt at anbringe en hel søskendeflok. Med forslaget skærmes den enkelte kommunes økonomi mod særligt dyre anbringelsessager i familier. Dermed understøttes kommunernes budgetsikkerhed. Ordningen finansieres af kommunerne ved en regulering af bloktilskuddet.

Med ordningen sikres kommunerne refusion på 25 pct. for den del af de samlede udgifter til de anbragte børn, der overstiger 710.000 kr. årligt, og 50 pct. for den del af de samlede udgifter, der overstiger 1.420.000 kr. Ordningen gælder for anbringelser i henhold til servicelovens § 52, stk. 3, nr. 7, og for ophold i anbringelsessteder efter servicelovens § 76, stk. 3, nr. 1 eller 3. Refusionsordningen træder i funktion, når én kommune anbringer børn fra en husstand, og det samlede antal anbragte børn fra husstanden udgør 4 eller flere børn.

De udgifter, der kan medregnes, er alle udgifter til foranstaltninger efter serviceloven i forhold til de anbragt børn, dvs. ikke kun udgifterne til anbringelserne.

Det foreslås samtidig, at også refusionsgrænserne i stk. 2 fastsættes til det niveau, der ved refusionsordningens indførelse gjaldt for 2009, opregnet med satsreguleringsprocenten til 2012-priser og afrundet til nærmeste 10.000 kr. i lighed med den foreslåede § 176 a, stk. 1.

Grænsebeløbene foreslås justeret en gang årligt med satsreguleringsprocenten, og beløbene afrundes til nærmeste 10.000 kr.

Forslaget skal ses i forlængelse af regeringsgrundlaget, hvor det fremgår, at ”strukturen og finansieringen på anbringelsesområdet overvejes”.

2.5. Styrkelse af den juridiske ekspertise i de sociale nævn

2.5.1. Gældende ret

De sociale nævn behandler klager over afgørelser, der er truffet af kommunalbestyrelsen efter den sociale lovgivning. Regler herom er fastsat i de enkelte sociale love og i kapitlerne 7 og 10 i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område (retssikkerhedsloven).

I hver region er efter retssikkerhedslovens § 45 nedsat et eller flere nævn. De sociale nævn består i dag af direktøren for den regionale statsforvaltning, som er formand for nævnet, samt to lægmænd, som udpeges af social- og integrationsministeren efter indstilling fra henholdsvis kommunalbestyrelserne i regionen og Danske Handicaporganisationer. I praksis delegerer direktøren formandsposten til den kontorchef i statsforvaltningen, hvor nævnet er placeret. Nævnene foretager efter retssikkerhedslovens § 69 en retlig prøvelse af de kommunale afgørelser.

Afgørelser i de enkelte sager træffes ved stemmeflerhed.

I sager, hvor der ikke er tvivl om afgørelsen, træffes afgørelsen af formanden uden mødebehandling i nævnet. Formanden skal orientere nævnets medlemmer om praksis i disse sager.

De sociale nævns afgørelser kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed. Ankestyrelsen kan dog på baggrund af en klage tage en sag op til behandling, når Ankestyrelsen skønner, at sagen har generel eller principiel betydning. De sociale nævns afgørelser er således i de fleste tilfælde udtryk for den endelige administrative afgørelse i konkrete sager på det sociale område.

Social- og integrationsministeren fastsætter efter lovens § 45, stk. 5, efter aftale med økonomi- og indenrigsministeren antallet af medlemmer, der er nødvendigt for at oprette flere nævn inden for samme region. Til de sociale nævn i de fem regioner er i dag fra hver af de indstillende organisationer indstillet i alt 19 medlemmer fordelt således: Region Mid-

tjylland 3 medlemmer, Region Syddanmark 5 medlemmer, Region Hovedstaden 6 medlemmer, Region Sjælland 3 medlemmer og Region Nordjylland 2 medlemmer. Nævnsmøderne fordeles på den måde på et større antal medlemmer i regioner med et større antal sager.

2.5.2. Social- og Integrationsministeriets overvejelser

Af hensyn til borgernes retssikkerhed, men også af hensyn til kommunerne, er der behov for styrket juridisk sagkyndighed i de sociale nævn, som kan være med til at sikre, at de afgørelser, der træffes, er i overensstemmelse med de gældende regler, og at borgerne får netop den hjælp, de har ret til.

Opprioritering af den juridiske sagkyndighed i nævnene skal medvirke til at sikre, at nævnenes afgørelser træffes i overensstemmelse med de gældende love og rammerne for den retlige prøvelse.

At afgørelserne er i overensstemmelse med de gældende regler har både betydning for retssikkerheden for den enkelte borger, som den konkrete afgørelse retter sig imod, og i forhold til retssikkerheden for andre borgere med lignende sager (præcedensvirkningen). En opprioritering af juridisk sagkyndige vil endvidere kunne bidrage til at sikre mere ensartede juridiske vurderinger nævnene imellem.

2.5.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at de juridisk sagkyndige medlemmer udpeges blandt Ankestyrelsens ansatte. Ankestyrelsen har et betydeligt antal ansatte med juridisk kandidateksamen og erfaring med juridisk sagsbehandling af konkrete sager på det offentlige område.

For at undgå risiko for inhabilitet foreslås det udtrykkeligt fastsat i retssikkerhedsloven, at ansatte i Ankestyrelsen, der som et led i deres ansættelse behandler klager over afgørelser truffet i de sociale nævn, ikke kan udpeges.

De sociale nævn vil herefter komme til at bestå af 2 udpegede lægmænd og formanden samt et udpeget medlem, der er juridisk sagkyndigt.

Det foreslås, at social- og integrationsministeren efter indstilling fra styrelseschefen for Ankestyrelsen fastsætter det antal juridisk sagkyndige medlemmer, der er nødvendigt for at varetage denne opgave. Det er hensigten som udgangspunkt at udpege 19 juridisk sagkyndige medlemmer svarende til antallet af lægmænd indstillet af hver indstillende organisation. For at gøre ordningen mere fleksibel foreslås, at de juridisk sagkyndige ikke udpeges som medlemmer af et bestemt socialt nævn, men kan deltage som medlem i flere nævn.

Den gældende regel om, at afgørelser træffes ved stemmeflerhed, foreslås suppleret med en bestemmelse om, at formandens stemme er afgørende ved stemmelighed.

Opprioriteringen af det juridiske sagkyndige element i de sociale nævn vil så vidt muligt blive suppleret af øget kvalitetsmåling af nævnenes afgørelser og efterfølgende dialog/læring.

3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Den del af lovforslaget, der vedrører faglige og saglige økonomiske hensyn, serviceniveauer og frister for fremsættelse af betalingskrav, medfører ingen økonomiske konsekvenser for det offentlige.

Justeringen af refusionsordningen på området for udsatte børn og unge samt indførelse af højere refusion ved anbringelse af store børneflokkene har ingen økonomiske konsekvenser for det offentlige under ét. Ændringerne forventes dog at medføre øget udbetaling af refusion fra den centrale statslige refusionsordning på 180 mio. kr. i 2012 og 539 mio. kr. fra 2013 og frem, som finansieres ved en regulering af det kommunale bloktilskud.

Udgifterne til opprioriteringen af de juridisk sagkyndige i de sociale nævn er beregnet til ca. 1,9 mio. kr. årligt, idet der dog i 2012 kun forventes virkning i årets sidste fire måneder, således at udgiften bliver på ca. 0,6 mio. kr. i 2012.

Lovforslagets økonomiske konsekvenser skal forhandles med kommunerne.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

Forslaget vurderes ikke at have økonomiske konsekvenser for erhvervslivet.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget vurderes ikke at have administrative konsekvenser for borgeren.

6. Miljømæssige konsekvenser

Forslaget har ikke miljømæssige konsekvenser.

9. Sammenfattende skema over lovforslagets konsekvenser

	Positive konsekvenser/ mindreudgifter	Negative konsekvenser/udgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Mindreudgifter for kommunerne på 180 mio. kr. i 2012 og 539 mio. kr. fra 2013 og frem.	Merudgifter for staten på 180,6 mio. kr. i 2012 og 540,9 mio. kr. fra 2013 og frem.
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Af de samlede statslige merudgifter vurderes de samlede administrative omkostninger ved styrkelsen af de sociale nævn at udgøre ca. 1,9 mio. kr. årligt.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen

7. Forholdet til EU-retten

Forslaget har ikke EU-retlige aspekter

8. Hørte myndigheder og organisationer

3F - Fagligt Fælles Forbund, Advokatrådet, Akademikernes Centralorganisation, Ankestyrelsen, Blå Kors, Brugerforeningen for aktive stofmisbrugere, BUPL - Forbundet af Pædagoger og Klubfolk, Børn og Familier, Børne- og kulturchefforeningen, Børnerådet, Børnesagens Fællesråd, Børns Vilkår, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Børne- og Ungdomspsykiatrisk Selskab, Dansk Erhverv, Danske Handicaporganisationer, Danske Regioner, Dansk Socialrådgiverforening, Dansk Sygeplejeråd, Danske Ældreråd, De Samvirkende Menighedsplejer, Den Danske Dommerforening, Det Centrale Handicapråd, DUKH, FOA - Fag og Arbejde, Foreningen af Danske Døgninstitutioner, Foreningen af Socialchefer i Danmark, Foreningen af Statsforvaltningsjurister, ForældreLANDSforeningen, Frelsens Hær, FTF, Gadejuristen, Institut for Menneskerettigheder, KFUK's Sociale Arbejde, KFUM's Sociale Arbejde, Kirkens Korshær, KL, Kristelig forening for bistand for Børn og Unge, Landsforeningen af Aktive Bedsteforældre, Landsforeningen BOPAM, Landsforeningen af Kvindekrisecentre, Landsforeningen af Opholdssteder, og Skole- og Behandlingstilbud (LOS), Landsforeningen af nuværende og tidligere psykiatrisbrugere LAP, Landsforeningen af væresteder for stofafhængige og tidligere stofafhængige (LVS), Landsforeningen Bedre Psykiatri, Landsforeningen for Human Narkobehandling, Landsforeningen for Pårørende til Stofmisbrugere, LO, Missionen blandt hjemløse, Plejefamiliernes Landsforening, Rådet for Socialt Udsatte, SAND – Sammenslutningen Af Nærudvalg i Danmark, Sjældne Diagnoser, Socialpædagogernes Landsforbund, Socialt Leder Forum, Statsforvaltningerne, TABUKA, Ungdommens Vel, Ungdomsringen, ULF Udviklingshæmmedes Landsforbund, Ældre Sagen, Ældremobiliseringen.

Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Forslaget indeholder ingen EU-retlige aspekter	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1.

Det foreslås, at der sker en lovfæstelse af gældende uskrevet ret, så det af formålsbestemmelsen i servicelovens § 1, stk. 3, tydeligt kommer til at fremgå, at hjælpen skal tilrettelægges efter en konkret og individuel vurdering af den enkelte persons behov og forudsætninger. Der er tale om en præcisering af gældende ret, hvorfor der henvises til de almindelige bemærkninger herom i afsnit 2.2.1.

Til nr. 2

Det foreslås, at der sker en lovfæstelse af gældende uskrevet ret, så det af formålsbestemmelsen i servicelovens § 1, stk. 3, tydeligt kommer til at fremgå, at afgørelse træffes på baggrund af faglige og økonomiske hensyn. Der er tale om en præcisering af gældende ret, hvorfor der henvises til de almindelige bemærkninger herom i afsnit 2.1.1.

I forbindelse med inddragelse af faglige og økonomiske hensyn skal kommunen, i overensstemmelse med god forvaltningsskik i de enkelte afgørelser beskrive de centrale elementer, der indgår i beslutningsgrundlaget for afgørelsen.

Til nr. 3.

Det foreslås, at der i en ny § 138 i serviceloven sker en lovfæstelse af gældende uskrevet ret om, at kommunalbestyrelsen kan fastsætte generelle lokale serviceniveauer inden for lovens rammer. Der er tale om en præcisering af den gældende retstilstand, hvorfor der henvises til de almindelige bemærkninger herom i afsnit 2.2.1.

Til nr. 4

Det foreslås, at der i servicelovens § 174, stk. 3, indsættes en regel om, at krav på betaling for benyttelse af en anden kommunes eller en regions tilbud efter serviceloven skal være fremsat senest 12 måneder fra hjælpen er ydet, dvs. fra det tidligste tidspunkt et betalingskrav kan gøres gældende. Bestemmelsen skal bevirke, at kommunerne undgår, at der fremsendes uforudsete regninger flere år efter at hjælpen er ydet. Der henvises til endvidere til bemærkningerne til lovforslagets § 4, stk. 1, om overgangsbestemmelser.

Til nr. 5

Der er alene tale om en konsekvensændring som følge af indsættelsen af den foreslåede nye bestemmelse i § 176 a

om statsrefusion i serviceloven, idet der i § 176 om statsrefusion foreslås indført en henvisning til den nye § 176 a, jf. bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 6.

Herudover er bestemmelsens beløbsgrænser pl-reguleret.

Til nr. 6.

Det foreslås, at der indsættes en ny § 176 a i serviceloven. Med bestemmelsen foreslås en justering af de gældende refusionsgrænser for kommunernes udgifter til børn og unge, herunder højere refusion for anbringelsessager, når der er tale om store søskendeflokke.

I den foreslåede nye § 176 a, stk. 1, foreslås indført ændrede beløbsgrænser for den generelle statsrefusion for kommunernes udgifter til hjælp og støtte efter serviceloven til børn og unge under 18 år og unge, der får støtte efter § 76 (efterværn). Med ændringen tilbageføres beløbsgrænserne for statsrefusionen for foranstaltninger til børn og unge efter servicelovens til det niveau, der ved refusionsordningens indførelse gjaldt for 2009, opregnet med satsreguleringsprocenten til 2012-priser og afrundet til nærmeste 10.000 kr. Med ordningen sikres kommunerne refusion på 25 pct. for den del af de samlede udgifter til børn og unge, der overstiger 710.000 kr. årligt og 50 pct. for den del af de samlede udgifter, der overstiger 1.420.000 kr.

I § 176 a, stk. 2 foreslås, at refusionsordningen i stk. 1 også kommer til at omfatte de samlede udgifter til hjælp og støtte efter serviceloven til anbragte børn i en enkelt familie, når der er tale om anbringelse af 4 eller flere børn. Formålet er her at sikre, at den enkelte kommune ikke påføres store udgifter i indsatsen over for en enkelt familie, hvor det er nødvendigt at anbringe en hel søskendeflok. Ordningen i stk. 2 gælder for anbringelser i henhold til servicelovens § 52, stk. 3, nr. 7, og for udgifter til ophold i et anbringelsessted efter servicelovens § 76, stk. 3, nr. 1 eller 3. Refusionsordningen træder i funktion, når én kommune anbringer børn fra samme husstand og det samlede antal anbragte børn fra husstanden udgør 4 eller flere børn. De udgifter, der kan medregnes, er alle udgifter til foranstaltninger efter serviceloven i forhold til de anbragte børn, dvs. ikke kun udgifterne til anbringelserne. Med ordningen sikres kommunerne således refusion på 25 pct. for den del af de samlede udgifter til de anbragte børn, der overstiger 710.000 kr. årligt og 50 pct. for den del af de samlede udgifter, der overstiger 1.420.000 kr.

Når refusionsberettigede udgifter skal opgøres og hjemtages af kommunen fra staten, ansættes statsrefusionen efter stk. 1 og 2 som løbende foranstaltninger, og udgifterne opgøres på baggrund af månedstaksten, dvs. der skal sammenholdes med 1/12 af refusionsgrænsen. Det betyder, at en kommune vil kunne få refusion for udgifter i en sag, hvor anbringelsen påbegyndes f.eks. i september måned og hvor den månedli-

ge udgift overstiger 1/12 af refusionsgrænsen i f.eks. de 4 måneder, hvor der er udgifter til anbringelsen, men hvor udgifterne i sagen ikke i kalenderåret som helhed når op over den årlige refusionsgrænse.

Endelig foreslås i § 176 a, stk. 3, at der som i den gældende § 176, stk. 2, gives social- og integrationsministeren mulighed for i en bekendtgørelse at fastsætte nærmere regler om statsrefusionen efter stk. 1 og 2. Hjemlen vil blive anvendt til at præcisere de nærmere regler for opgørelse og anvisning af refusionen i lighed med den udmøntning af hjemlen, der gælder i dag for den gældende § 176, jf. bekendtgørelse nr. 1019 af 10. oktober 2006 om statsrefusion i særligt dyre enkeltsager efter § 176 i lov om social service. Der henvises i øvrigt til afsnit 2.4.3. i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 7.

Det foreslås, at der i § 182, stk. 10, fastsættes, at de foreslåede refusionsgrænser i servicelovens §§ 176 og 176 a justeres en gang årligt med satsreguleringsprocenten, som hidtil gældende for den eksisterende § 176. Beløbene afrundes til nærmeste 10.000 kr.

Til § 2

Til nr. 1

Det foreslås at indsætte en regel i retssikkerhedslovens § 9 c, stk. 11, om, at mellemkommunale krav på refusioner efter serviceloven skal rejses senest 12 måneder efter, at hjælpen er ydet. Det foreslåede nye 2. pkt. skal ses i sammenhæng med den forældelsesfrist, der foreslås indført i servicelovens § 174, stk. 3, jf. lovforslagets § 1, nr. 3, og skal bevirke, at kommunerne også omkring mellemkommunal refusion på servicelovens område undgår de problemer, der vil være, hvis man flere år efter, at en disposition konkret er gennemført, skal afgøre spørgsmål om mellemkommunal refusion.

Anvendelsesområdet for den foreslåede bestemmelse i § 9 c, stk. 11, vil være begrænset, idet en kommune, der har medvirket til, at en person på ophold i et botilbud i en anden kommune, som hovedregel forbliver handle- og betalingskommune for den pågældende i relation til ydelser efter serviceloven, jf. retssikkerhedslovens § 9 c, stk. 7. Der vil således ikke blive tale om mellemkommunal refusion i disse sager efter serviceloven. Den foreslåede ordning vil bl.a. få virkning i de sager, hvor en kommune har truffet afgørelse om ikke at overtage handleforpligtelsen pr. 1. januar 2011, jf. § 3, stk. 4, i lov nr. 550 af 26. maj 2010 om sammenhæng mellem visitationskompetence og finansieringsansvar på det specialiserede socialområde eller i sager om efterværn efter servicelovens kap. 12.

Til nr. 2

Det foreslås i § 45, stk. 2, at sammensætningen af de sociale nævn ændres, således at nævnene udvides med et juridisk sagkyndigt medlem.

Et socialt nævn vil herefter bestå af direktøren for statsforvaltningen som formand, 2 lægmænd udpeget af social- og integrationsministeren efter indstilling fra henholdsvis kommunalbestyrelserne i regionen og Danske Handicaporganisationer og et juridisk sagkyndigt medlem udpeget af social- og integrationsministeren efter indstilling af styrelseschefen for Ankestyrelsen.

Et socialt nævn vil som hidtil alene være beslutningsdygtigt, når samtlige medlemmer er til stede, jf. § 23 i bekendtgørelse nr. 1635 af 22. december 2010 om retssikkerhed og administration på det sociale område (retssikkerhedsbenedtgerelsen).

Formanden kan efter bekendtgørelsen overlade formandskabet til medarbejdere fra sekretariatet.

Bestemmelsen i retssikkerhedslovens § 71, stk. 2, hvorefter formanden for nævnet træffer afgørelse i sager, hvor der ikke er tvivl om afgørelsen, opretholdes uændret.

Til nr. 3

Det foreslås, at det i en ny § 45, stk. 3 indføres, at social- og integrationsministeren udpeger et antal juridisk sagkyndige som medlemmer af de sociale nævn. Disse medlemmer skal alle have bestået juridisk kandidateksamen. Endvidere foreslås, at de juridisk sagkyndige udpeges blandt Ankestyrelsens ansatte efter indstilling fra styrelseschefen.

Det foreslås, lige som det også hidtil har været tilfældet for de udpegede nævnsmedlemmer, at udpege et antal juridisk sagkyndige medlemmer, der på skift kan deltage på nævnsmøder i de sociale nævn, jf. også bemærkningerne til lovforslagets § 2, nr. 5.

I modsætning til de udpegede lægmænd udpeges den enkelte juridisk sagkyndige efter forslaget ikke som medlem af et bestemt socialt nævn, men kan deltage som medlem i sociale nævn i flere regioner.

Den praktiske fordeling af nævnsmøder mellem de udpegede juridisk sagkyndige medlemmer aftales mellem statsforvaltningerne og Ankestyrelsen på en sådan måde, at ordningen er fleksibel. De foreslåede regler er herunder ikke til hinder for, at de enkelte udpegede primært deltager i nævnsmøder i en eller flere regioner eller ved behandling af bestemte typer sager.

Det foreslås udtrykkeligt fastsat i loven, at ansatte i Ankestyrelsen, der som et led i deres ansættelse deltager i behandlingen af klager over afgørelser truffet af sociale nævn, ikke kan udpeges. Hermed undgås risiko for inhabilitet. De personer, der udpeges som juridisk sagkyndige medlemmer, skal således være indstillet blandt de medarbejdere i Ankestyrelsen, der har arbejdsopgaver på andre områder, herun-

der f.eks. behandling af klager på arbejdsskadeområdet. At en person tidligere under ansættelsen i Ankestyrelsen har deltaget i behandling af klager over afgørelser truffet i de sociale nævn udelukker ikke, at den pågældende kan udpeges som juridisk sagkyndigt nævnsmedlem.

Hvis et udpeget juridisk sagkyndigt medlem ophører med at være ansat i Ankestyrelsen eller skifter arbejdsopgaver i Ankestyrelsen, således at vedkommende i et omfang kommer til at behandle klager over afgørelser truffet af sociale nævn, vil den pågældende ikke længere kunne være udpeget som medlem af de sociale nævn, og et nyt medlem skal i stedet udpeges.

Det følger af de almindelige forvaltningsretlige habilitetsregler, at en person, der er ophørt med at være juridisk sagkyndigt nævnsmedlem, ikke efterfølgende ville kunne deltage i nogen behandling i Ankestyrelsen af eventuelle klager over nævnsafgørelser, som den pågældende har været med til at træffe som nævnsmedlem.

Det følger af retssikkerhedslovens § 68, at de sociale nævn er uafhængige af instruktioner vedrørende afgørelsen af den enkelte sag. For at undgå tvivl om de juridisk sagkyndige nævnsmedlemmers uafhængighed af Ankestyrelsens instruktionsbeføjelser ved afgørelser af konkrete nævnsager, foreslås det udtrykkeligt fastsat i den foreslåede § 45, stk. 3, i retssikkerhedslovens, at de udpegede juridisk sagkyndige medlemmer ikke er undergivet instruktionsbeføjelser fra Ankestyrelsen ved afgørelsen af sager i de sociale nævn.

Til nr. 4

Som for lægmænd foreslås det, at juridisk sagkyndige udpeges for 4 år regnet fra den første juni i kommunale valgår, jf. § 45, stk. 4.

De juridisk sagkyndige, der udpeges som følge af den foreslåede lovændring, vil således lige som de lægmænd, der for tiden er udpeget, blive udpeget for perioden frem til udgangen af maj 2014.

Det foreslås, at de gældende regler om, at lægmænd af de sociale nævn skal have bopæl i regionen, hvor statsforvaltningen er beliggende, eller i øvrigt have tilknytning til regionen, ikke skal gælde for de juridisk sagkyndige medlemmer.

Til nr. 5

Afgørelser i de sociale nævn træffes efter den gældende § 45, stk. 4, i retssikkerhedsloven ved almindeligt flertal.

Når de sociale nævn efter lovforslaget suppleres med et juridisk sagkyndigt medlem, bliver det samlede antal nævnsmedlemmer 4. Der kan dermed opstå stemmelighed i tilfælde af afstemning i nævnet.

Det foreslås, at formandens stemme i så fald skal være afgørende, jf. den foreslåede § 45, stk. 5, 2. pkt.

Til nr. 6

Som det i dag gælder for de udpegede lægmænd, foreslås det i § 45, stk. 5, 3. pkt., også for de juridisk sagkyndige medlemmer i de sociale nævn, at der udpeges et antal medlemmer, således at ét medlem ikke skal deltage i alle nævns-møder.

Det foreslås, at social- og integrationsministeren efter indstilling fra styrelseschefen i Ankestyrelsen fastsætter, hvor mange juridisk sagkyndige medlemmer der er nødvendige for at varetage opgaven samlet set i de sociale nævn i de 5 regioner.

Som udgangspunkt vil der blive udpeget 19 juridisk sagkyndige svarende til antallet af udpegede lægmænd, jf. de almindelige bemærkninger afsnit 2.6.

De juridisk sagkyndige medlemmer vil, jf. lovforslagets § 2, nr. 2, og bemærkningerne her til, kunne deltage som nævnsmedlemmer i sociale nævn i flere regioner.

Til nr. 7

Pligten for de sociale nævn til at praksiskoordinere efter retssikkerhedslovens § 78 har siden lovens ikrafttræden i 1998 omfattet afgørelser, der kan indbringes for nævnene, jf. lov nr. 453 af 10. juni 1997 om retssikkerhed og administration på det sociale område, ligesom Ankestyrelsens praksiskoordinering efter § 76 omfatter afgørelser, der kan indbringes for styrelsen.

Ved lov nr. 574 af 24. juni 2005 om ændring af lov om retssikkerhed og administration på det sociale område og andre love og om ophævelse af lov om udlægning af åndssvageforsorgen og den øvrige særforborg m.v. og lov om gennemførelse af visse tjenstemandsretlige og pensionsmæssige forhold m.v. i forbindelse med gennemførelse af lov nr. 333 af 19. juni 1974 om social bistand, hvor beskæftigelsesankennavnene blev omfattet af ordningen, er formuleringen af bestemmelsen utilsigtet ændret fra ”afgørelser, der efter den sociale lovgivning kan indbringes” til ”afgørelser som indbringes”.

Ved den foreslåede ændring bringes bestemmelsens formulering i overensstemmelse med praksis og formålet med bestemmelsen.

Til § 3

Det foreslås, at loven træder i kraft den 1. september 2012.

Til § 4

Det foreslås i stk. 1, at servicelovens § 174, stk. 3, om indførelse af en tidsgrænse på 12 måneder for, hvor sent kommuner og regioner må rejse krav om betaling for hjælp efter serviceloven og retssikkerhedslovens § 9 c, stk. 11, 2. pkt. om indførelse af mellemkommunale krav på refusion efter serviceloven senest 12 måneder efter, at hjælpen er ydet, jf.

bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 3, og § 2, nr. 1, alene har virkning for betalinger for hjælp efter serviceloven, der er ydet efter lovens ikrafttrædelse. Det betyder, at for hjælp ydet efter serviceloven inden lovens ikrafttræden er forældelse af krav reguleret af lov om forældelse af fordringer og af retssikkerhedslovens § 9 c, jf. de almindelige bemærkninger, afsnit 2.3.1.

Det foreslås i stk. 2, at lovændringen om udpegning af juridiske sagkyndige i de sociale nævn får virkning for afgørelser, der træffes i de sociale nævn efter lovens ikrafttræden. Ændringen gælder hermed alle sager, der behandles på nævnsmøde efter lovens ikrafttræden.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 1

§ 1. Formålet med denne lov er

- 1) at tilbyde rådgivning og støtte for at forebygge sociale problemer,
 - 2) at tilbyde en række almene serviceydelser, der også kan have et forebyggende sigte, og
 - 3) at tilgodese behov, der følger af nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne eller særlige sociale problemer.
- Stk. 2.* Formålet med hjælpen efter denne lov er at fremme den enkeltes mulighed for at klare sig selv eller at lette den daglige tilværelse og forbedre livskvaliteten.
- Stk. 3.* Hjælpen efter denne lov bygger på den enkeltes ansvar for sig selv og sin familie. Hjælpen tilrettelægges ud fra den enkelte persons behov og forudsætninger og i samarbejde med den enkelte.

§ 174. Kommunalbestyrelsen fastsætter en takst for det enkelte kommunale tilbud, jf. dog stk. 3.

- Stk. 2.* Taksten efter stk. 1 skal beregnes med udgangspunkt i de gennemsnitlige langsigtede omkostninger ved levering af tilbuddet eller typen af tilbud.
- Stk. 3.* Socialministeren fastsætter i en bekendtgørelse regler om takstberegningen og om, hvilke tilbud der er omfattet af bestemmelsen.
- Stk. 4.* Socialministeren kan i en bekendtgørelse fastsætte regler om principperne for kommunernes finansiering af de mest specialiserede lands- og landsdelsdækkende tilbud.
- Stk. 5.* Socialministeren kan fastsætte regler om opkrævning af en fast takst hos kommunerne, når unge under 18 år har ophold i Kriminalforsorgens institutioner.

I lov om social service, jf. lovbekendtgørelse nr. 904 af 20. august 2011, som ændret ved § 10 i lov nr. 434 af 8. maj 2006, lov nr. 468 af 18. maj 2011, lov nr. 162 af 28. februar 2012 og lov nr. 222 af 6. marts 2012, foretages følgende ændringer:

1. *§ 1, stk. 3, 2. pkt.*, ændres »ud fra« til: »på baggrund af en konkret og individuel vurdering af«.

2. I *§ 1, stk. 3*, indsættes som *3. pkt.*:

»Afgørelse efter loven træffes på baggrund af faglige og økonomiske hensyn.«

3. Efter § 137 d indsættes i *kapitel 25* efter overskriften før § 139:

»§ 138. Kommunalbestyrelsen kan inden for lovens rammer træffe beslutning om at fastsætte generelle vejledende serviceniveauer for den lokale udmøntning af hjælp efter loven.«

4. I § 174 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. Hvis en kommune anvender en anden kommunes eller en regions tilbud efter denne lov, skal krav om betaling herfor på baggrund af den beregnede takst, jf. stk. 1, være fremsat senest 12 måneder efter, at hjælpen er ydet.«

Stk. 3-5 bliver herefter til stk. 4-6.

§ 176. I de tilfælde, hvor udgifterne til hjælp og støtte for en person under 67 år i en konkret sag overstiger en årlig udgift på 0,8 mio. kr. eller mere, refunderer staten 25 pct. af den del af kommunens udgifter, som ligger over dette beløb. For den del af udgiften, der overstiger 1,5 mio. kr. årligt, udgør statsrefusionen 50 pct.

Stk. 2. Socialministeren kan i en bekendtgørelse fastsætte nærmere regler om statsrefusionen efter denne bestemmelse.

Stk. 3. I 2007 indtræder statsrefusionen på 25 pct. fra 0,4 mio. kr. årligt og 50 pct. fra 0,8 mio. kr. årligt. I 2008 indtræder refusionen på 25 pct. ved 0,5 mio. kr. årligt og 50 pct. ved 1 mio. kr. årligt. I 2009 indtræder refusionen på 25 pct. ved 0,6 mio. kr. årligt og 50 pct. ved 1,2 mio. kr. årligt.

§ 182. Det beløb, der er nævnt i § 41, reguleres en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Beløbet afrundes til nærmeste kronebeløb, der er deleligt med 8.

Stk. 2. Det beløb, der er nævnt i § 32, stk. 8, reguleres en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Beløbet afrundes til nærmeste kronebeløb. Reguleringen foretages første gang den 1. januar 2009.

Stk. 3. Det beløb, der er nævnt i § 42, stk. 2, reguleres en gang årligt pr. 1. januar med 2,0 pct. tillagt eller fratrukket en tilpasningsprocent for det pågældende finansår, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Beløbet afrundes til nærmeste kronebeløb. Reguleringen foretages første gang den 1. januar 2012.

Stk. 4. Det beløb, der er nævnt i § 45, stk. 5, og § 97, stk. 7, reguleres en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Beløbet afrundes til nærmeste kronebeløb. Reguleringen foretages første gang den 1. januar 2006.

Stk. 5. Det beløb, der er nævnt i § 112, stk. 5, reguleres en gang årligt den 1. januar med Danmarks Statistiks forbrugerprisindeks. Ved beregningen anvendes ændringen i forbrugerprisindekset 2 år forud for finansåret. Beløbet

5. § 176, stk. 1, affattes således:

»**§ 176.** I de tilfælde, hvor udgifterne til hjælp og støtte efter loven for en person under 67 år i en konkret sag overstiger en årlig udgift på 950.000 kr., refunderer staten 25 pct. af den del af kommunens udgifter, som ligger over dette beløb, jf. dog § 176 a. For den del af udgifterne, der overstiger 1.770.000 kr. årligt, udgør statsrefusionen 50 pct., jf. dog § 176 a.«

6. Efter § 176 indsættes:

»**§ 176 a.** I de tilfælde, hvor kommunens udgifter til hjælp og støtte efter loven til personer, som er under 18 år, eller som modtager støtte efter § 76, i en konkret sag overstiger en årlig udgift på 710.000 kr., refunderer staten 25 pct. af den del af kommunens udgifter, som ligger over dette beløb. For den del af udgifterne, der overstiger 1.420.000 kr. årligt, udgør statsrefusionen dog 50 pct.

Stk. 2. Refusionsgrænserne og -beløbene i stk. 1 gælder ligeledes for en kommunes samlede udgifter til hjælp og støtte, hvis 4 eller flere børn i samme husstand er anbragt efter § 52, stk. 3, nr. 7, eller har ophold i et anbringelsessted efter § 76, stk. 3, nr. 1 eller 3.

Stk. 3. Social- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om statsrefusionen efter stk. 1 og 2.«

7. § 182, stk. 10, affattes således:

»*Stk. 10.* Beløbene i §§ 176 og 176 a, reguleres en gang årligt den 1. januar, første gang pr. 1. januar 2013, med satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Beløbene afrundes til nærmeste 10.000 kr.«

afrundes til nærmeste kronebeløb. Reguleringen foretages første gang den 1. januar 2014.

Stk. 6. Det beløb, der er nævnt i § 114, stk. 2, reguleres en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Beløbet afrundes til nærmeste kronebeløb, der er deleligt med 1.000.

Stk. 7. Det beløb, der er nævnt i § 118, stk. 2, reguleres en gang årligt pr. 1. januar med 2,0 pct. tillagt eller fratrukket en tilpasningsprocent for det pågældende finansår, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Det beløb, der fremkommer efter regulering, afrundes til nærmeste kronebeløb. Reguleringen foretages første gang pr. 1. januar 2006.

Stk. 8. Det beløb, der er nævnt i § 120, stk. 2, reguleres en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Beløbet afrundes til nærmeste kronebeløb. Reguleringen foretages første gang pr. 1. januar 2006.

Stk. 9. Fradragsbeløb og den maksimale betaling pr. time, der fastsættes i medfør af § 161, stk. 1, reguleres en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Fradragsbeløb afrundes til nærmeste kronebeløb, der er deleligt med 100. Den maksimale betaling pr. time afrundes til nærmeste kronebeløb.

Stk. 10. De beløb, der er nævnt i § 176, reguleres en gang årligt den 1. januar, første gang pr. 1. januar 2007, med satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Grænserne afrundes til nærmeste 10.000 kr.

§ 2

I lov om retssikkerhed og administration på det sociale område, jf. lovbekendtgørelse nr. 656 af 15. juni 2011, som ændret ved § 11 i lov nr. 434 af 8. maj 2006 og § 4 i lov nr. 152 af 28. februar 2012, foretages følgende ændringer:

§ 9 c. Opholdskommunen har ret til at få dækket sin andel af udgifterne til hjælp efter lov om social service, lov om aktiv socialpolitik, lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, lov om individuel boligstøtte, § 52, stk. 1, i lov om social pension og § 50, stk. 1, i lov om højeste, mellemste, forhøjet almindelig og almindelig førtidspension m.v. af den tidligere opholdskommune efter stk. 2-5. Bliver et barn eller en ung, der er anbragt uden for hjemmet, eller over for hvem der er iværksat foranstaltninger efter § 76, stk. 3, i lov om social service, visiteret til en kommune efter integrationslovens § 10, ydes refusion efter stk. 2, nr. 6, og stk. 3 dog af denne kommune.

Stk. 2. Opholdskommunen har ret til refusion, når den tidligere kommune eller anden offentlig myndighed har medvirket til, at en person får ophold i

- 1) boformer efter §§ 107-110 og 192 i lov om social service,
- 2) boliger efter § 115, stk. 4, jf. § 105, stk. 2, i lov om almene boliger m.v.,

1. I § 9 c, *stk. 11*, indsættes som *2. pkt.*:

»Krav efter lov om social service skal dog rejses senest 12 måneder efter, at hjælpen er ydet.«

- 3) institutioner under sygehusvæsenet,
- 4) institutioner under Kriminalforsorgen,
- 5) boliger, boformer m.v., der træder i stedet for og kan sidestilles med boformer m.v. under nr. 1-4, eller
- 6) anbringelsessteder for børn og unge efter § 66 i lov om social service.

Stk. 3. Når opholdskommunen har ret til refusion efter stk. 2, nr. 6, fortsætter denne ret til refusion, hvis der iværksættes foranstaltninger efter § 76, stk. 3, i lov om social service.

Stk. 4. Opholdskommunen har ret til refusion efter stk. 1, når en person er flyttet til et tilsvarende tilbud i en anden kommune efter

- 1) § 108, stk. 2, og § 192 i lov om social service,
- 2) § 58 a i lov om almene boliger m.v. eller
- 3) lov om friplejeboliger.

Stk. 5. Opholdskommunen har ret til refusion, når en person får ophold i et tilbud som nævnt i stk. 2-4 og den tidligere opholdskommune var bekendt med de forhold, der begrunder tilbuddet, og det var åbenbart, at der måtte gribes ind. En opholdskommune har ligeledes ret til refusion efter stk. 1, når et barn eller en ung får ophold i et anbringelsessted, jf. § 66 i lov om social service, som følge af en tidligere opholdskommunes beslutning om hjemgivelse, når det er åbenbart, at beslutningen om hjemgivelse var ubegrundet.

Stk. 6. Opholdskommunen refunderer udgifter til personlig og praktisk hjælp efter § 83 i lov om social service under en persons midlertidige ophold i en anden kommune, jf. § 9 b, stk. 1. Endvidere refunderer opholdskommunen udgifter til plejevederlag og hjælp til sygeplejeartikler og lign., jf. §§ 120 og 122 i lov om social service, under en persons ophold i en anden kommune, jf. § 9 b, stk. 2. I tilfælde omfattet af § 9, stk. 7, og § 9 a, stk. 7, ydes refusion efter 1. og 2. pkt. dog af den kommune, der har pligt til at yde hjælp efter lov om social service.

Stk. 7. Opholdskommunens udgifter til førtidspension efter kapitel 3 og § 52, stk. 1, i lov om social pension, refunderes af den kommune, der var pensionistens opholdskommune på tilkendelsestidspunktet, i op til 6 år fra det tidspunkt, hvor pensionisten blev tilkendt førtidspensionen. Refusion efter stk. 2, 4 og 5 udskyder retten til refusion efter 1. pkt.

Stk. 8. De udgifter, som opholdskommunen kan få dækket efter stk. 2-6, er opholdskommunens faktiske udgifter. De faktiske udgifter omfatter en forholdsmæssig andel af fællesudgifter og udgifter til ledelse og administration, der er en følge af driften af et tilbud. Hvis der for ydelsen er fastsat en takst eller beregnet et priskrav efter lov om social service, har opholdskommunen ret til refusion svarende til taksten eller priskravet.

Stk. 9. Retten til refusion efter stk. 2, 4 og 5 består, så længe borgeren har bopæl i det pågældende botilbud eller et tilsvarende botilbud. En tidligere opholdskommunes pligt til at yde refusion i anledning af en borgers ophold i en institution efter § 110 i lov om social service består dog, indtil borgeren har erhvervet ny opholdskommune.

Stk. 10. Kommuner kan uden for de tilfælde, der er nævnt i stk. 2-5, indbyrdes aftale, at en tidligere opholdskommune fortsat afholder udgifter til hjælp efter de love, der er nævnt i stk. 1. Det fastsættes i aftalen, hvor længe den skal gælde.

Stk. 11. Krav mod en tidligere opholdskommune efter stk. 2-7 skal rejses senest 3 år efter, at hjælpen er ydet.

§ 45. I hver region nedsættes et eller flere sociale nævn. De sociale nævns funktionsperiode er 4 år og regnes fra den 1. juni året efter det kommunale valgår.

Stk. 2. Nævnene består af direktøren for statsforvaltningen som formand, 1 medlem udpeget af socialministeren efter indstilling fra kommunalbestyrelserne i regionen og 1 medlem udpeget af socialministeren efter indstilling fra Danske Handicaporganisationer. Statsforvaltningen yder sekretariatsbistand til nævnet.

Stk. 3. Medlemmer af nævnet, som er udpeget af socialministeren, skal have bopæl i regionen, hvor statsforvaltningen er beliggende, eller i øvrigt have tilknytning til regionen. Medlemmerne udpeges for 4 år ad gangen. Medlemmer af Ankestyrelsen kan ikke være medlemmer af de sociale nævn.

Stk. 4. Afgørelse i de enkelte sager træffes ved almindeligt flertal.

Stk. 5. Socialministeren fastsætter en forretningsorden for nævnet. Socialministeren fastsætter efter aftale med indenrigs- og sundhedsministeren antallet af medlemmer, der er nødvendigt med henblik på at oprette flere nævn inden for samme region.

2. § 45, stk. 2, 1. pkt., affattes således:

»Nævnet består af direktøren for statsforvaltningen som formand, et medlem udpeget af social- og integrationsministeren efter indstilling fra kommunalbestyrelserne i regionen, et medlem udpeget af social- og integrationsministeren efter indstilling fra Danske Handicaporganisationer og et juridisk sagkyndigt medlem udpeget af social- og integrationsministeren efter stk. 3.«

3. I § 45 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

Stk. 3. Social- og integrationsministeren udpeger efter indstilling fra styrelseschefen for Ankestyrelsen et antal juridisk sagkyndige medlemmer blandt Ankestyrelsens ansatte. De udpegede skal have bestået juridisk kandidatsamen. De udpegede kan være medlemmer af sociale nævn i flere regioner. Ansatte i Ankestyrelsen, der som et led i deres ansættelse behandler klager over afgørelser truffet i de sociale nævn, kan ikke udpeges. De udpegede juridisk sagkyndige medlemmer er ikke undergivet instruktionsbeføjelser fra Ankestyrelsen ved afgørelsen af sager i de sociale nævn.«

Stk. 3-5 bliver herefter stk. 4-6

4. § 45, stk. 3, 1. og 2. pkt., der bliver stk. 4, 1. og 2. pkt., affattes således:

»Medlemmer af nævnet udpeget af social- og integrationsministeren udpeges for 4 år af gangen. Medlemmer udpeget af social- og integrationsministeren efter indstilling fra kommunalbestyrelserne i regionen og fra Danske Handicaporganisationer skal have bopæl i den region, hvor statsforvaltningen ligger, eller i øvrigt have tilknytning til regionen.«

5. I § 45, stk. 4, der bliver stk. 5, indsættes som 2. pkt.:

»Ved stemmelighed er formandens stemme afgørende.«

6. I § 45, stk. 5, der bliver stk. 6, indsættes som 3. pkt.:
»Social- og integrationsministeren fastsætter efter indstilling fra styrelschefen for Ankestyrelsen antallet af juridisk sagkyndige medlemmer, der er nødvendigt for varetagelse af nævnenes opgaver.«

§ 78. Det sociale nævn og beskæftigelsesankenævnet har pligt til inden for sit område at koordinere, at afgørelser, som indbringes for nævnet, træffes i overensstemmelse med lovgivningen.

Stk. 2. Som et led i denne koordinering følger nævnet praksis i kommunerne, jobcentrene og nævnene og vejleder om ankeinstansernes praksis.

7. I § 78, stk. 1, indsættes efter »afgørelser, som«: »kan«.

§ 3

Loven træder i kraft den 1. september 2012.

§ 4

Stk. 1. Lovens § 1, nr. 4, og § 2, nr. 1, har alene virkning for hjælp efter lov om social service, der er ydet efter lovens ikrafttræden.

Stk. 2. Lovens § 2, nr. 2-6, har alene virkning for afgørelser, der træffes af de sociale nævn efter lovens ikrafttræden.